

Μάρω Θεοδοράκη

Τα αυγά και τα πασκάλια

Εικόνες:
Νίκη Λαονίδου

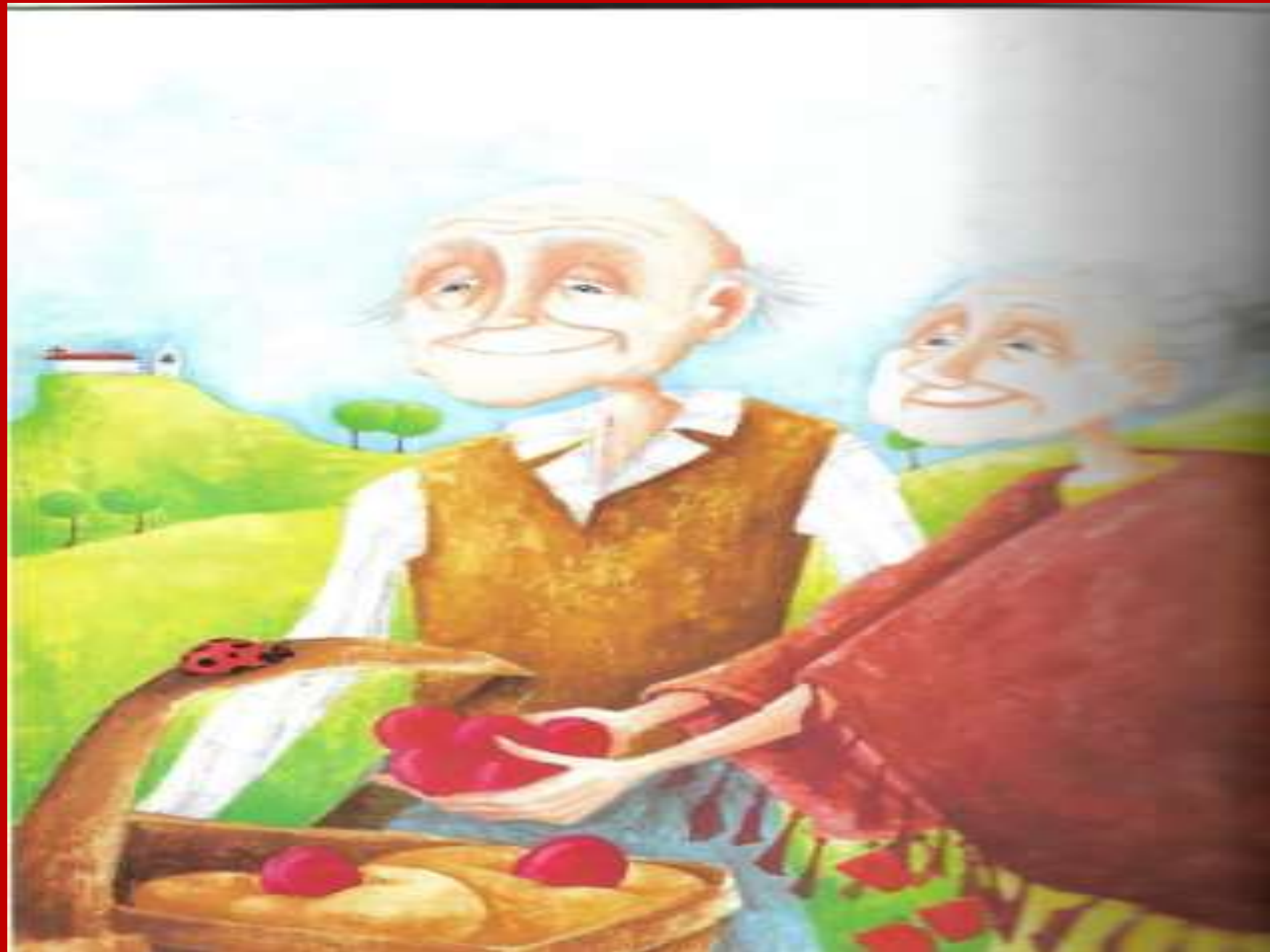

Ο παππούς και η γιαγιά
απ' την Κάτω Ρεματιά
γέμισαν ένα καλάθι
με καλούβια και γλυκά.

Με αφράτα κουλουράκια
με τσουρέκια ζυμωτά
λαβοτύρι, παξιμάδια
και ολόφρεσκα αβγά.

Έτσι έστειλαν στην πόλη
στα εγγόνια, στα παιδιά
το καλάθι με τα δώρα
για να κάνουν Πασχαλιά.

Βρήκανε την Λαμπρινή
 μια γειτόνισσα καλή
 που της άρεσαν πολύ
 τα ταξίδια την Λαμπρή.

Και εκείνη με χαρά
 έφυγε απ' τη Ρεματιά
 με το τρένο των εννιά
 για να πάει στα παιδιά.

Δεν περάσανε δυο ώρες
κι έπιασε την Λαμπρινή
μια λιγούρα στο στομάχι
μία πείνα δυνατή.

Κι επειδή όλα είχαν γίνει
γρήγορα και βιαστικά
δεν κρατούσε στο ταξίδι
τα δικά της κολατσιά.

Μια κοιτούσε το καλάθι
μια το άβειο το στομάχι
τι να κάμει η Λαμπρινή
είχε πειρασμό βαρύ.

Δίχως να πολυσκεφτεί
και με περισσή ντροπή
έφαγε με λαιμαργία
παξιμάδι με τυρί.

Μα ακόμα να χορτάσει
η γειτόνισσα η καλή
κι όλο ψάχνει στο καλάθι
κι άλλη λικουβιά να βρει.

Πιάνει τότε το τσουρέκι
που μωσκοβολά μαχλέπι
κι όταν πια το δοκιμάσει
δεν μπορεί να το ξεχάσει.

Έτσι θα το φάει όλο
κι ούτε ψίχουλο θ' αφήσει
μα σε λίγο θα την πιάσει
κι άλλος πόνος στο στομάχι.

Βαρυστομαχιά μεγάλη
πανοκέφαλος και ζάλη
και για αυτά είναι αιτία
μόνο η πολυφαγία.

Μια και δυο η Λαμπρινή
ζαλισμένη απ' το φαΐ
θα βρεθεί σ' άλλο βαγόνι
και θα αποκοιμηθεί.

Υπνο έκανε βαθύ
και ροχάλιζε πολύ
βεν μπορούσε να κωνέψει
το τσουρέκι, το τυρί.

Κι αν κοιμότανε πολύ
τόσην ώρα η Λαμπρινή
ξύπνησε χωρίς να θέλει
απ' την δυνατή βοή.

Είκε φθάσει πια το τρένο
ο οδηγός έβαλε φρένο
ένας ελεγκτής φωνάζει
κι ο σταθμάρχης κουβεντιάζει.

Ξαφνιασμένη η Λαμπρινή
το καλάθι αναζητεί
που 'χε αφήσει ξεχασμένο
στο βαγόνι το πρωί.

Ψάχνει εδώ, ψάχνει εκεί
πουθενά δεν θα το βρει
τρέχει και τ' αναζητεί
κλαίει και ανησυχεί.

«Πάει τα 'χασα τ' αβγά
απ' την Κάτω Ρεματιά»
φώναζε η Λαμπρινή
και κοκκίνιζε πολύ.

Κι όπως σκούπιζε τα μάτια
από τ' αλμυρά της δάκρυα
τότε έγινε ένα θαύμα
και της πέρασε το κλάμα.

Μία αντρική φωνή
δυνατή και βροντερή
την καλούσε να φανεί
και να αποκαλυφθεί.

«Την κυρία Ματινάκη
που φορά ένα σκουφάκι
και έχει μια ελιά στην πλάτη
κάποιος συγγενής την ψάχνει!».

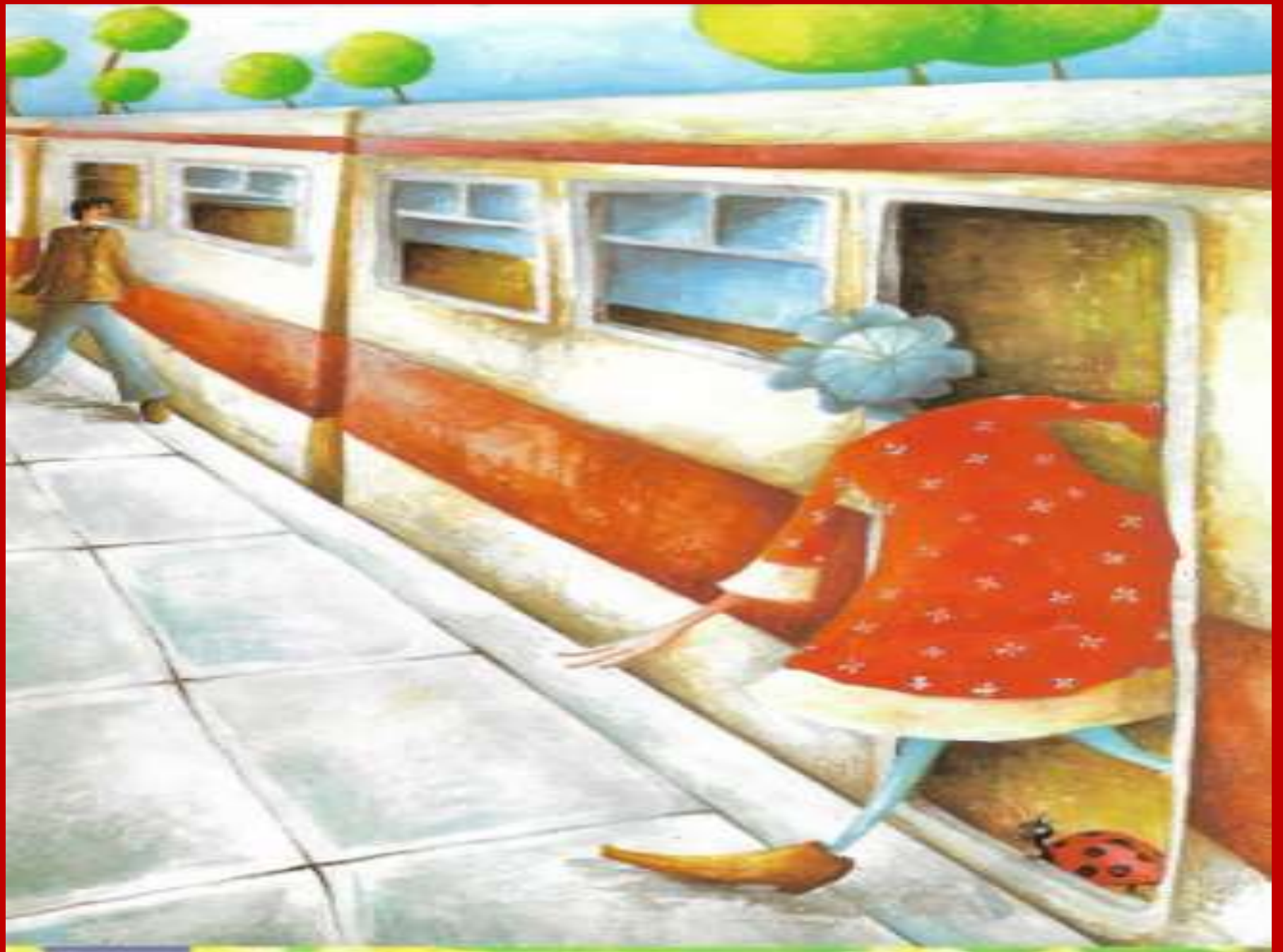

Δίχως να πολυσκεφτεί
ντύνεται στο πι και φι
μια και δυο σαν αστραπή
τρέχει να φανερωθεί.

Μόλις βγαίνει απ' το βαγόνι
κάποιος νέος την σιμώνει
είναι ο Μάνος ο γιατρός
της γιαγιάς ο πρώτος γιος.

Κάνουν λίγες αγκαλιές
καιρετούρες και καρές
μα αμέσως μια φωνή
θα τσιρίξει με ορμή.

«Αχ, Μανόλη συμφορά!
που με βρήκε ξαφνικά
να στο κρύψω δεν μπορώ
δεν αντέχω! δεν βαστώ!».

Άρχισε η Λαμπρινή
όλα να τα εξιστορεί
πως από την λαιμαργία
είχε φάει το τυρί.

Πως δεν είχε φανταστεί
ότι ήταν βουλιμική
και πως τώρα το καλάθι
είχε εξαφανιστεί!

«Μην φοβάσαι βρε κουτή
το καλάθι έχει βρεθεί
τι κι αν έσπασαν τ' αβγά
θα μας μείνουν τα γλυκά».

Άδικα είχε τρελαθεί
από αγωνία η Λαμπρινή
τώρα πια μπορεί κι αυτή
να γελάσει, να καρφεί.

Το καλάθι ήταν πια
μες στα χέρια τα σωστά
στη φαμίλια του Μανόλη
στη γυναίκα, στα παιδιά.

Έτσι τέλειωσε αυτή
η σπουδαία αποστολή
και τ' αβγά με τα πασχάλια
φαγωθήκαν την Λαμπρή.

Κι ο παπούς με την γιαγιά
απ' την Κάτω Ρεματιά
κάλεσαν την Λαμπρινή
για να ψήσουνε τ' αρνί!

ΤΕΛΟΣ

